

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. София, 28 юни 2021 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Трето наказателно отделение, в съдебно заседание на десети декември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА
КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при участието на секретаря Илияна Петкова и на прокурора Кирил Иванов изслуша докладваното от съдия Атанасова касационно дело № 781 по описа за 2020 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Апелативна прокуратура – София и жалби на подсъдимия Л. и защитниците му срещу решение № 132 от 21.04.2020 г., постановено по внохд № 1015/19 г. по описа на Софийски апелативен съд.

В протеста се релевира касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК – явна несправедливост на наложеното наказание. Искането е за отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане, тъй като намаленото наказание лишаване от свобода от петнадесет на десет години е занижено, несъответстващо на степента на обществена опасност но деянието, както на отегчаващите вината обстоятелства.

Оплакванията в жалбата на адв.Т. Г., защитник на подсъдимия са по всички касационни основания на чл. 348, ал. 1 от НПК. Изложените аргументи са в подкрепа на основанието по ал. 1, т. 2 на цитирания текст, а именно допуснати съществени процесуални нарушения, относно анализа на доказателствената съвкупност. Прави искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на апелативната инстанция.

В жалбата на адв. К. Г., която е бланкетна се сочат допуснати от въззивния съд съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. В срока по чл. 351 от НПК е депозирано допълнение, в което са изложени аргументи в подкрепа на заявените касационни основания, като исканията, които се правят са в условията на алтернативност и са съответни на направените оплаквания.

В жалбата на подсъдимия Р. Л. и допълнението към нея се релевират идентични оплаквания с тези от жалбите на защитниците, като значителна част от съдържанието

й са цитати на разпоредби от НПК, на които се позовава подсъдимия, за да подкрепи твърденията си. Искането, което прави е за оправдаване или връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание пред касационната инстанция, представителят на Върховна касационна прокуратура поддържа протеста с касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК и моли за уважаването му. Позовава се на завишена степен на обществена опасност на деянието, поради което намаленото от САС наказание се явява явно несправедливо. Пледира за отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане. За неоснователни намира жалбите на подсъдимия и защитниците му, тъй като не са налице сочените в тях касационни основания. Счита, че апелативният съд не е допуснал съществени процесуални нарушения при събирането и оценката на доказателствата и е приложил правилно материалния закон. Неоснователно според прокурора е искането за приложение на чл.55 от НК. Моли касационните жалби да бъдат отхвърлени.

Частният обвинител С. Б., редовно призован, не се явява.

Адвокат Г., защитник на подс.Л. счита, че справедливото прилагане на материалния закон изисква оправдаване на подзащитния й. Позовава се на конкретно приети от съда факти, които цитира. Излага аргументи за недоказаност на обвинението, като подробно развива това оплакване, позовавайки се на конкретни действия, приети от съдилищата за осъществени от подсъдимия в качеството му на помагач – намиране на парични средства, даване на съвети, организиране следенето на А. П.. Поддържа доводите, изложени в касационната жалба, с акцент за допуснати съществени процесуални нарушения относно конструкцията на диспозитива на обвинителния акт и присъдата, като възпроизвежда подробните аргументи, изложени в жалбата.Твърди, че по делото не са събрани безспорни доказателства затова, че посочените в обвинителния акт лица са тези, които са стреляли по автомобила на А. П.. С оглед на претендираната порочност на обвинителния акт инкорпорирана и във въззивното решение, моли за оправдаване на подзащитния й. Алтернативно пледира за намаляване размера на наложеното му наказание.

Подсъдимият Р. Л. изразява несъгласие с въззивното решение. Твърди, че е осъден въз основа на обвинителен акт, който два пъти е бил отхвърлен, както и на база на показанията на Б., който фактически е участник в престъплението. Изразява становище за липсата на доказателства за извършено от него престъпление. Поддържа жалбите и становището на защитника си. Моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 от НПК, установи следното:

С присъда № 135 от 17.05.2019 г., постановена по нохд № 2948/17 г., Софийски градски съд, Наказателно отделение, 15 състав е признал подсъдимият Р. Л. Л. за виновен в това, че през периода от неустановена дата на началото на пролетта на 2014 г. до 29.10.2015 г. в [населено място], в съучастие като помагач с А. Т. – извършител, М. Ч. – извършител и Й. Б. – помагач, умишлено е улеснил да се извърши убийството на А. И. П., като набавил паричните средства, организирал следенето на А. П. и дал съвети, като на 29.10.2015 г. в [населено място], около 08.35ч. в [жк], на Т-образно кръстовище между улиците “Проф. М. Л.” и [улица]извършителите са произвели изстрели с два броя гранатомети Р. -22 към л.а. /марка/ с рег. [рег.номер на МПС] , с който са пътували А. П. и С. Б., като деянието е останало във фазата опит, тъй като автомобилът е бил брониран и снарядите не са проникнали в него, като деянието е

извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.9, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.4, вр. чл.18, ал.1 от НК му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет години, като го е оправдал по обвинението за подбuditелство по чл.20, ал.3 от НК, както и по повдигнатото обвинение умишлено да е улеснил извършването на престъплението, като е набавил оръжията, да е дал разяснения и да е набавил леките автомобили – марки /марка/ с рег. [рег.номер на МПС] и /марка/ с рег. [рег.номер на МПС] и по обвинението по чл.116, ал.1, т.4, пр.3 и т.6, пр.1, алт.1 и 2 от НК.

На основание чл.57 от ЗИНЗС е определен първоначален “строг” режим на изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Съдът се е произнесъл по приложението на чл.59 от НК и направените разноси.

С въззивно решение № 132 от 21.04.2020 г., постановено по внохд № 1015/19 г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VIII въззивен състав, е изменил атакуваната пред него присъда, в частта относно наложеното на подсъдимия Р. Л. Л. наказание “лишаване от свобода” за престъплението по чл.116, ал.1, т.9, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.4, вр. чл.18, ал.1 от НК, като на основание чл.58, б.”Б”, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК е намалил размера му от петнадесет на десет години. В останалата част присъдата е била потвърдена.

Протестът и жалбите са процесуално допустими, подадени в преклузивния 15-дневен срок и са насочени срещу съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, но по същество са неоснователни.

Необходимо е да се посочи, че въззивното решение е обжалвано и протестирано само по отношение на наказателно-осъдителната му част, което определя пределите на касационната проверка. В жалбите на защитниците и подсъдимия се правят оплаквания по всички касационни основания, а в протеста на прокуратурата само за явна несправедливост на наказанието, предвид намаляването му от контролирания съд.

На първо място следва да бъдат разгледани оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения, които са в няколко насоки: относно обвинителния акт, нарушено право на защита и нарушения при оценката и анализа на доказателствената съвкупност.

Възраженията за порочност на обвинителния акт са наведени от адв.С. в жалбата и допълнението към нея, и се поддържат изцяло в съдебно заседание. Неоснователни са твърденията, че правото на защита на подсъдимия е било нарушено, тъй като обвинителният акт не отговарял на изискванията на чл. 246 от НПК. Тук е мястото да се посочат някои принципни положения, касаещи правомощията на прокуратурата по повдигане и поддържане на конкретно обвинение, и съответно правомощията на съда за надлежно произнасяне.

Обвинителният акт има съществено значение за наказателния процес, като едни от основните аспекти на неговата правна същност са, че той е средство за формулиране на окончателното обвинение и единственото такова за повдигане на обвинението пред съда, поради което обвинението трябва да бъде точно и ясно формулирано, чрез посочване на обстоятелства, обуславящи съставомерните признаци на деянието и на неговите правни рамки. Обвинителният акт определя пределите на доказване в съдебното производство. По отношение на извършените престъпления, авторството на извършителите и предмета на доказване, прокуратурата е институцията, която чрез внесенния обвинителен акт очертава развитието на

наказателния процес в неговата съдебна фаза. В настоящият случай, наведените оплаквания за допуснати процесуални нарушения, касателно съдържанието на обвинителния акт, са аналогични с тези, направени от адв.Г. още пред първата инстанция. Същите са били предмет на разглеждане в хода на проведеното на 30.11.2017г. по реда на чл.248 от НПК разпоредително заседание. Софийски градски съд е констатирал неоснователност на твърденията на защитата и е отхвърлил искането за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора. Първоинстанционното определение е било проверено по реда на инстанционния контрол, като САС, НК - IV въззивен състав с определение от 14.12.1017 г., постановено по в.н.ч.д. № 1493/17 г. го е потвърдил. Съгласно действащата разпоредба на чл. 351, ал. 2 от НПК с касационната жалбата не могат да се правят възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебното производство с изключения на тези, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства. Ето защо, наведените оплаквания в касационната жалбата на защитника за порочност на обвинителния акт не подлежат на обсъждане от касационната инстанция. Във връзка с правомощията на ВКС за произнасяне по възраженията за процесуални нарушения в обвинителния акт некоректно е позоваването на решение № 14 от 09.10.2018 г. на Конституционния съд на Р.България по к.д. № 12/17 г. /ДВ, бр. 87 от 2018/, с което разпоредбата на чл.351, ал.2 от НПК – редакцията ДВ, бр. 63/17 г., е обявена за противоконституционна. Последвалата промяна на цитирания текст – ДВ, бр. 96 от 2018 г. е действаща към настоящият момент, поради което е недопустимо касаторите да възражават за процесуални нарушения, допуснати на досъдебното производство, а по този въпрос в случая има и влязъл в сила съдебен акт. Възражения относно годността на обвинителния акт са били направени и пред апелативната инстанция, която аргументирано не ги е възприела, но за нея също е било налице ограничение в правомощията за произнасяне по тези възражения. Разпоредбата на чл. 320, ал. 2 от НПК е аналогична на тази на чл. 351, ал. 2 от НПК, и е била приложима тъй като съдебно следствие е започнало в съдебното заседание на 18.01.2018 г., след влизане в сила на изменителния закон.

Защитата възражава и относно произнасянето на осъдителна присъда по факти, които са различни от тези възведени в обвинителния акт. Твърди се, че съдът е излязъл извън рамката на фактическото обвинение, поддържано от прокуратурата, като във връзка с начина на извършване на престъплението е приел за осъществени разговори по скайп между подс. Л. и св. Б., както и относно проведен разговор между тях и Т. по време на семейна почивка на тримата в [населено място]. Във връзка с това твърдение отново следва да бъдат посочени някои принципни положения, касаещи обвинението, повдигнато с обвинителния акт и правомощията на съдебните инстанции. Законоустановено правило е, съдът се произнася в рамките на възведеното от прокурора обвинение. Изменението на обвинението по чл. 287 от НК не е правомощие на съда, а на прокурора при наличие на законовите предпоставки за това. Когато съдът е въвел нов факт от предмета на доказване, по който подсъдимият не се е защитавал, той е предприел съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, без намесата на прокурора по реда на чл. 287 от НПК, което винаги води до съществено нарушаване правото на защита на подсъдимия. Фактите на обвинението са тези, които са пряко релевантни, за да се направят изводи за съставомерност на деянието по конкретната правна квалификация и авторството на подсъдимото лице. Действително съдът е приел сред фактическите си констатации и

посочените факти, които не са отразени в обвинителния акт, но принципно имат отношение към дейността на подс. Л. Същите притежават характеристиките на допълнителни факти, които не заместват или изключват релевантните такива, описани в обвинителния акт и приети за установени от съда, и по-точно тези, които са обусловили правните изводи досежно действията му по подпомагане на извършителите/ подсъдимият е оправдан като помагач за част от първоначално инкриминираните дейности/. Установените допълнителни факти, които не са инкриминирани в обвинителния акт, се явяват контролни по отношение на правно релевантните. С оглед на горното, настоящият състав не констатира допуснато от решаващите съдилища съществено процесуално нарушение.

На следващо място неоснователно е оплакването за порочност относно диспозитива на осъдителната присъда. Защитата твърди, че той е неправилен от материалноправна гледна точка, тъй като с оглед съдебната практика в диспозитива на осъдителна присъда, когато по отношение на някои от съучастниците няма произнесена присъда, това обстоятелство следва да залегне като задължителен елемент от съдържанието му. В подкрепа на тезата си, защитникът се позовава на преюдициално запитване на СпНС. По повод на това преюдициално запитване е постановено Решение на СЕС от 05.09.2019 г. по дело № С – 377/18 г. В него е казано, че когато по дело с няколко обвиняеми, съдът одобрява споразумение по отношение на един от тях, в него могат да бъдат посочени и останалите, въпреки, че не са се признали за виновни. В такъв случай е задължително в съдебния акт да бъде посочено, че вината на останалите не е доказана, тъй като иначе посочването им може да бъде изтълкувано като преждевременно становище по тяхната вина. В случая, в диспозитива на обвинителния акт и присъдата не е отразено, че по отношение на останалите съучастници се води отделено наказателно производство и към момента няма произнасяне по тяхната вина. Това обаче касае въпроса за правата на тези лица във връзка с презумцията за невиновност, а не на подсъдимия Л.. Необходимо е също така да се посочи, че разпоредбата на чл.349 от НПК визира кой има правото на касационна жалба и протест. Това са прокурорът и другите страни в процеса, но съгласно текста на алинея трета на цитираната разпоредба, останалите страни/извън прокурора/ могат да подават жалби, когато са нарушени техните права и законни интереси. Подсъдимият и неговите защитници са страни в настоящия процес и като такива жалбите им са процесуално допустими, както беше посочено по-горе, но аргументите, в подкрепа на релевираните касационни основания следва да сочат на нарушени техни права и законни интереси. В случая защитата де факто се позовава на нарушени права на други съучастници, което не води до извод за нарушения, касаещи правата на подзащитния им, поради което за тези страни липсва правен интерес да обжалват въззивното решение с позоваване на горепосоченото процесуално нарушение.

По-нататък, касаторите правят оплаквания за нарушения при оценката на доказателствата и доказателствените средства. В акта си въззивната инстанция от една страна е констатирала правилност в оценъчната дейност на първия съд, а от друга, е обсъдила обстойно и задълбочено доказателствената съвкупност, събрана в хода на проведеното от двете инстанции съдебно следствие, като е дала своята оценка на всички доказателства и доказателствени източници. Това позволява на страните и на контролната инстанция да проследи начина, по който е формирано вътрешното убеждение на апелативния съд.

Оценката на доказателствата е суверенна дейност на съда, като касационната инстанция се произнася в рамките на установените от инстанциите по същество фактически положения, не може да установява нови такива, както и не може да се намесва или да замества вътрешното убеждение на решаващите съдилища. Поради това, на проверка подлежи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, както и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина по делото. В случая инстанциите по същество са събрали възможния обем от доказателства, като въззивният съд е оценил същите при спазване на изискванията на НПК, като не е допуснал нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК. Делото не страда от доказателствен дефицит, който да е попречил на апелативния съд да установи по надлежен ред, подлежащите на доказване факти. Приетата от въззивната инстанция фактическа обстановка е резултат от вярна интерпретация на данните, установени по надлежен ред с годни доказателствени източници и проверени чрез съответните законови способности.

Решаващите инстанции са подложили на задълбочен анализ цялата доказателствена съвкупност и в частност оспорваните гласни доказателствени източници - свидетелски показания, като са изложили убедителни аргументи, за да им дадат вяра. Показанията на свидетелите /които се сочат в жалбата/- Б., Т., Е., Г., Б., Б. и П., са интерпретирани както поотделно, така и в тяхната взаимна връзка и обусловеност с останалите доказателства. В дейността си по анализ на тези доказателствени средства, съдилищата не са допуснали каквото и да било надценяване или подценяване, напротив оценили са ги с оглед на тяхното действително съдържание. Наличието на някои малки неточности, не води до дискредитиране на тяхната достоверност. Принципно при преценката на показанията на свидетелите по едно дело, не може да бъде пренебрегнат факта, че всяко лице има индивидуални способности да възприеме, запомни и възпроизведе определени факти/след определено време/ в различна ситуация, обусловени както от неговото конкретно емоционално състояние и концентрация, така и от динамиката на случващото се.

Относно показанията на свидетеля Б., адв. Г. в жалбата си излага подробни съображения за тяхната недостоверност, поради явна заинтересованост на този свидетел. Тези съображения/изложени на няколко страници/ се свеждат до твърдение, че след като едно лице разказва за деяние, в което е участвал, без значение от процесуалното му качество, той е съучастник в престъплението, като е налице "оговор", поради което осъдителна присъда не може да се постанови само на базата на показанията на Б.. С оглед на така заявената позиция се твърди, че последният не може да притежава качеството на свидетел, независимо, че прокуратурата не го е привлякла като обвиняем, поради което показанията му е следвало да бъдат изключени от доказателствената съвкупност. В тази връзка е необходимо да се посочи, че съдът не е оправомощен да прави подобни изводи, тъй като прокуратурата е органът, който повдига и поддържа обвинението в наказателното производство, като нейна е преценката за това, кого да привлече в качеството на обвиняем и да предаде на съд, както и за какво престъпление. Съдът правораздава в рамките на възведеното срещу съответните лица обвинение с обвинителния акт. Неоснователна е тезата, че при горната хипотеза процесуалното качество на лицата е без значение, тъй като различни са правата и задълженията на подсъдимото лице и на свидетеля. Последният винаги е длъжен да даде правдиви показания и носи наказателна отговорност за

лъжесвидетелстване. Без да се навлиза в подробности за същностните характеристики на “оговора”, следва само да се посочи, че за такъв може да се обсъжда единствено във връзка с обяснения на подсъдими лица. Правилно обаче е становището на защитата, възприето от контролирания съд за необходимостта от изключително внимателна преценка на заявеното от св.Б., доколкото е вярна тезата, че осъдителната присъда не може да почива единствено на показания на лице, взело участие в престъплението, както и на показания на свидетел, който ги възпроизвежда. В случая това е свидетелят К. Т., провел разговори със свидетелите Б. и Г. в качеството си оперативен работник. Във връзка с оценката на свидетелските показания на Б., съдът правилно е отчетел и факта, че описаната от него дейност на подс.Л. няма отношение към признанието на собствените му действия и не влияе в насока на омаловажаването или изключването на личната му отговорност. Апелативният съд е приел за достоверен източник на доказателства показанията на Б., като същите не са кредитирани безкритично и произволно, а след задълбочено проследяване на тяхната вътрешна последователност и логичност, и проверка с останалите доказателства.

Относно показанията на св. Т. въззивната инстанция не е пренебрегнала факта, че те са източник на производни доказателства. Изводима от принципа за непосредственост е необходимостта съдът да събере всички първични доказателства, които могат да се открият, както и все във връзка с този принцип е недопустима замяната на първични доказателства с производни такива. Противното би довело до абсолютни нарушения на основни съдопроизводствени правила. Това обаче не означава забрана за събиране в наказателния процес на производни доказателства, нито за тяхното използване в процеса на доказване. Значението им може да бъде разгледано в три насоки: като средство за разкриване на първични доказателства; за проверка на първични доказателства и за замяната на първични доказателства, ако последните се окажат недостъпни. В случая съдилищата са използвали показанията на Т. като източник на доказателства за проверка показанията на свидетелите Б. и Г.. Оценили са ги внимателно и с необходимата аналитичност, поради което не е налице твърдяното нарушение.

По отношение на останалите свидетели, посочени по-горе(както сочи защитата), показанията им не съдържат информация относно дейността на подсъдимия, но са значими относно установяване дейността на останалите съучастници. Правилно съдът е изследвал обстоятелствата, касаещи дейността на Т., Ч. и Б., тъй като всяка съучастническа дейност е насочена към осъществяване на едно умишлено престъпление по време, място и съставомерни признаци, като наказателната отговорност на подбудителя и помагача се явява акцесорна и зависима от възникването на наказателната отговорност на извършителя.

Невярно е твърдението на защитата, че не са обсъдени експертните заключения. Освен, че въззивният съд е провел съдебно следствие, в което е извършил допълнителни разпити на вещите лица, в акта си е обсъдил експертизите, като им е дал аргументирана оценка.

Обобщено въззивната инстанция не е допуснала съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Неоснователни са и оплакванията за нарушения на материалния закон, като последица от допуснати съществени процесуални нарушения. Напълно се споделят мотивите на долните инстанции затова, че по категоричен начин е доказано осъщественото от подсъдимия Р. Л. престъпление по чл.116, ал.1, т.9, вр. чл.115, вр.

чл.20, ал.4, вр. чл.18, ал.1 от НК , като вярно е даденото тълкуване на съставомерните елементи, в контекста на доказателствената обезпеченост. Не се налага преповтарянето им. Касаторите твърдят, че във въззивният акт липсват фактически констатации и конкретика относно дейността на подс.Л., за да се приеме, че той в качеството си на помагач е осъществил инкриминираното му престъпление. Това оплакване е неоснователно. За да се отговори на този въпрос е необходимо да се посочат някои принципни положения, касаещи помагачеството и имащи значение за предмета на доказване при тази форма на съучастие. Помагачеството е форма на физическо и интелектуално участие в престъплението и допринасяне за неговото извършване. Разпоредбата на чл.20, ал.4 от НК очертава обективната и субективна страна на тази форма на съучастие. Същностна особеност от обективна страна на помагачеството е, че във всичките му разновидности създава благоприятни предпоставки за осъществяване на престъпното посегателство. Неоснователно е твърдението, че помагачът следва с конкретни действия да улеснява всеки един от останалите съучастници, в случая трима. Това е така, тъй като помагаческата дейност може да бъде осъществена и с едно единствено действие/много рядко с бездействие/, стига то да е насочено към улесняване на извършителите при осъществяване на изпълнителното деяние. За отговорността на помагача не се изисква неговата деятелност да бъде реализирана чрез отделни самостоятелни действия, насочени към всеки един участник и това не е в разрез с необходимостта от общност на умисъла между съучастниците. В случая приетите релевантни факти, относими към дейността на подс.Л. правилно са квалифицирани като действия, улесняващи извършването на инкриминираното престъпление.

В протеста и касационните жалби се правят оплаквания за явна несправедливост на определеното на подс.Л. /след намаляването му от САС/ наказание лишаване от свобода за срок от десет години. Прокуратурата се позовава на завишена степен на обществена опасност на деянието, която не е отчетена от контролирания съд, а останалите касатори на недооценяване на приетите смекчаващи обстоятелства.

Явна несправедливост на наказанието е налице, когато то очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и целите по чл.36 от НК.

Индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, по силата на който съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие върху извършителя с оглед постигане целите на генералната и специална превенции.

Контролираният съд е изложил своята преценка относно значимите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, като изцяло е възприел за правилни отчетените от първостепенния съд. Констатирал е в допълнение към смекчаващите обстоятелство и хронично увреденото здравословно състояние на Л.. Също така е обсъдили продължителността на предварителното задържане на подсъдимия в рамките на производство, приемайки, че обективно престоят му в ареста има своето въздействие.

В преценката си относно смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, контролираният съд не е допуснал недооценяване или подценяване на някое от тях, както и не са налице такива, които да са били пренебрегнати.

Правилно апелативната инстанция е приела, че не са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, които да обусловят приложението на чл.55 от НК.

Също така напълно се споделя становището на долната инстанция, че независимо от тежестта на извършеното посегателство, конкретният принос на Л. е сравнително по-малък от този на останалите участници – извършители и помагач, включително и относно участието на свидетеля Б., което обуславя приложението на чл.58, б.”Б” от НК. Изцяло се споделят и подробно изложените аргументи, поради което не се налага преповтарянето им. Намаленото наказание лишаване от свобода от петнадесет на десет години е съответно на степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и на целите по чл.36 от НК.

При горното неоснователно е оплакването в протеста за явна несправедливост на наказанието, аргументирана със завишена степен на обществена опасност на деянието, която е била подценена от апелативната инстанция. Обстоятелството, че степента на обществена опасност на деянието е завишена не е спорно, като същата не е била подценена при индивидуализацията на наказанието, но в рамките на нейната установеност помагачът отговаря само за онова, за което умишлено е подпомогнал извършителите. Твърдението, че независимо от постановеното оправдаване на Л. относно обвинението за набавяне на оръжието – два броя гранатомети, съдът е следвало да оцени обстоятелството, че подсъдимият предвид планирането на убийство на лице “принципно очакващо покушение и взело предохранителни мерки” е „съзнавал“ необходимостта от използване на мощни оръжия за реализирането му, не е доказателствено обезпечено.

Жалбата, изготвена лично от подсъдимия релевира оплаквания аналогични на направените от защитата, получили отговор по-горе, поради което не се налага самостоятелното ѝ обсъждане.

Обобщено, въззивното решение, постановено от АС-София, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 132 от 21.04.2020 г., постановена по в.н.о.х.д. № 1015/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VIII въззивен състав.

На основание чл. 55, ал. 4 от НПК да се извърши писмен превод на настоящото решение на руски език и се връчи препис на подс. Р. Л.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател:

Членове: